

Birinci elden tanikliklar cikmaya basladi. Bunlardan bir tanesi Filistinilerin Arafatci denilen kesimiyle catismada esir dusen bir yoldas. Savasi ve Hanna Maptunoglunu anlatiyor. “Engin hoca, L
übnan işgalinden, yenilgiden sonra Filistinlilerin iç çatışması başladı. Arafat Suriye’de istenmeyen adam ilan edildi. Arafat’ın eski sağ kolu Ebu Musa da Arafat’a başkaldırdı. Ebu Musa, Semir Göse’nin lideri olduğu Nidal Cephesi ve Suriye yanlısı El Saika ve bizzat Suriye’nin desteğiyle her yerde Arafat yanlılarına saldırmaya başladı. Türkiyeli devrimci örgütler bu kirli savaşta yerimiz yok diyerek tarafsız kaldılar. İki marksist Filistinli örgüt, Halk Cephesi ve Demokratik Cephe kardeş kanı dökülmesin diye çağrı yaptı. Biz o sırada Nidal cephesindeydik. Komutanımız Hanna idi. Hanna bu savaşa ben yoldaşlarımı sürmem deyip karşı çıktı. Nidal’ın komutanı geldi, sizin örgütünüz (Acil) genel sekreteri bu savaşta yanınızdayız, dedi, söz verdi, mecbursunuz, dedi. Hanna yine karşı çıktı. Bunun üzerine Ali Sönmez ve Mihrac Ural kampa geldi. Uymak zorundasınız. Karşı devrimci onlar. Karşı devrimcilere karşı savaşmak görevimiz, dediler. Ajite çektiler. Tabii bol para almışlardı. Hanna yalnız kaldı. Bizim de siyasi bilincimiz başkaldırmaya yetmiyordu. Söylenenin aksine, biz saldırıya uğramadık. Biz saldırdık Arafat grubuna. 3 arkadaşımız şehit oldu. 3 kişi de esir düştük. Bir Antakyalı, bir Adanalı, diğer arkadaşın nereli olduğunu bilmiyorum. Daha sonra esir takasında bırakılacaktık. Hanna kampı topladı, bu kadar kan yeter, dedi. Hanna’yı hapse attılar. Sonra Lazkiye’den Mihrac, Hanna’yı yollayın haberi gönderdi. Hanna yarı tutsak gibi iki arkadaşla birlikte gitti. Hanna gitmeden bizimle bir konuşma yaptı. “Bu savaşa katılmayacağız. Eşyalarımı burada bırakıyorum. Geri geleceğim, baş kaldıracam. Bu yarasalara, vampirlere, ölülerimizin parasıyla saltanat sürenlere örgütü bırakmayacağım” dedi. “Göndermezlerse eşyalarımı bahane edip yanınıza geleceğim” dedi. “Eğer başıma bir iş gelirse sorumlusu Mihrac’tır” dedi. Olay budur. Bu olayın şahidi çoktur. Yusuf da şahitti. Hanna’ya tapan genç bir çocuk vardı. O, ben, Süleyman, Emira ile Murat ve başka arkadaşlar. Bunların yanı sıra bütün Türk ve Kürt örgütleri Acil’i kınadılar. Bunlar herkesin bildiği şeyler. Diyeceğim bu kadar. Yanlışlığı düzeltmek istedim. Hanna ölen arkadaşların cenazesini almaya giderken ölmedi. O öldüğünde ben esirdim. Şaibeli bir trafik kazasında öldüğünü duydum. Trablus’ta doğru, İsrail yoktu. Bu arkadaşlar İsrail’e karşı savaşırken ölmediler. Ama geçmişte İsrail’e karşı savaşmışlar. Onları iyi anmak lazım, İnanmışlardı. Sorumluların ihtirasının ve para hırsının kurbanı oldular. Silah hırsızlığından da yakalanmışlardı. Semir Göse affetti. Rezil oldular. Mihrac kan parası yetmez gibi bir de yoldaşlardan silah çalmalarını istiyordu. Bunların hepsini yazmayın tabii, çok ayıp. Selamlar. Türkiye’de yaşadığım için şimdilik adımları yayınlamayın. Yukarıdaki yazıya ekleyecek hiç bir şeyim yok. Arkadaşa teşekkür ederim. Bulutlar dağılıyor, gerçek gittikçe daha net olarak ortaya çıkıyor. Ölen arkadaşların anılmalarını hem de sürekli olarak anılmalarını ben de istiyorum. Ama gerçekler temelinde... Adamı öldürt, sonra “şehit” ilan et ve anmaya kalk... Bu olmaz ve ben bildiğimi hiç beklemeden söylerim. Söylemek de zorundayım. Aksi durumda ilerde bana sorarlar: “Madem biliyordun neden zamanında söylemedin?” Ve bu da haklı bir soru olur!